

יצחק קמינר

י"ב אדר ב' ת"ש - כ"ג בחשוון תשל"ז

16.11.1976 – 22.3.1940

אלבום זה מוקדש לזכרו של
רב סרן יצחק קמינר ז"ל
אשר נפל בעקבות פציעה בפעילות
בתקופת המרדפים בבקעת הירדן
בכ"ג בחשון תשל"ז
16.11.1976
יהי זכרו ברוך

ילדות

www.twitterevolutions.com

free background by:
twitterevolutions.com

קמינר יצחק נולד בקורוסטין
באוקראינה לפנייה (ציפורה) ולייב
רוזנברג ב- 22\3\40.

אבא שלו נהרג בתחילת
המלחמה שהגרמנים פלשו
לרוסיה. הוא היה חייל בצבא
האדום. יצחק ואימו בורחים
לאוזבקיסטן ושם הם עוברים
שנים קשות של רעב ומחלות.
בסיום המלחמה הם חוזרים
לעירה ההרוסה. שם אימו
פוגשת את משה קמינר והם
מתחתנים. משה שכל את אשתו
ובתו בהפצה, הבן שנישאר לבד
נלקח לבית יתומים.

משה שחזר מהקרבות מחפש
את הבן בבתי היתומים ללא
הצלחה ואז נאמר לו שהרבה
ילדים יהודים נסעו לישראל.
משה מנצל את הדרכון הפולני
שלו ועובר עם המשפחה
החדשה לפולין ומשם למחנה
עקורים בגרמניה שם נולד חיים
האח.

הם מגיעים ארצה ב 1949
למעברה בפרדס חנה ואחר כך
עוברים לבית ערבי בעכו. וכך
בשכונה בעכו יצחק הופך למלך
הילדים וגם מתבלט בכישרון
הציור שלו ובפיסול בסבון
ואהבה לטבע.

יצחק הילד והוריו מצדו השמאלי

www.twitter.com

free background by
dwitterevolutions.com

כמו פיטר פן בן הנעורים הנצחיים מארץ
לעולם-לא , כמו ילד גדול הסוחף עמו גלי
משובה וצחוק, כמו ילד היודע לשמוח באמת
ממשחקי קרני האור והצבעים...

www.twitterevolutions.com

free background by
twitterevolutions.com

וכל מי שנמצא איתו כאילו קיבל כנפיים
מסתוריות כדי להמריא ולרחף וללמוד מחדש
להינות.. (מתוך סרט לזכרו)

www.twitterevolutions.com

free background by
twitterevolutions.com

נעורים

עם סיום הלימודים בבית הספר
היסודי הוא מבקש להגיע לבית
הספר החקלאי בנהלל. גם
בנהלל הוא מתבלט בכישרון
הציור שלו שמחת החיים ואהבה
לטבע. הוא גם מצייר את סמל
בית הספר באותם הימים. שם
הוא מצטרף לקן השומר הצעיר
שהקימו בחורים צעירים מקבוץ
שריד הקרוב.

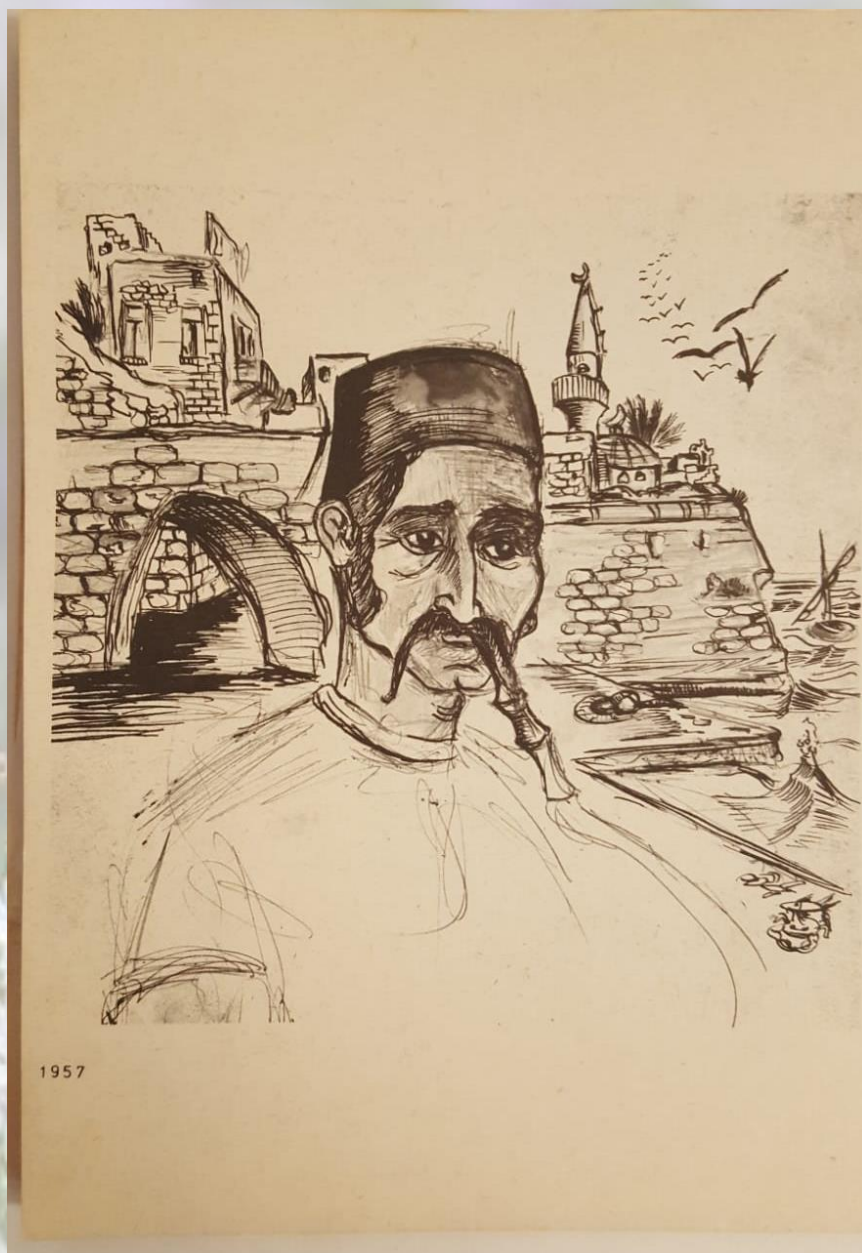
בבר המצווה של יצחק, לאחר
קריאת ההפטרה הרב הראשי של
עכו מייעד לו עתיד בישיבה, אך
יצחק נמשך לחקלאות והלך לבית
הספר החקלאי בנהלל, שם נהנה
מהנוף החקלאי והנוף האנושי

יצחק ילד הבר המצווה בהנחת תפילין עם אביו

יצחק היה מוכשר מאוד וברבות
הימים הוכר כאומן בקיבוץ הארצי.

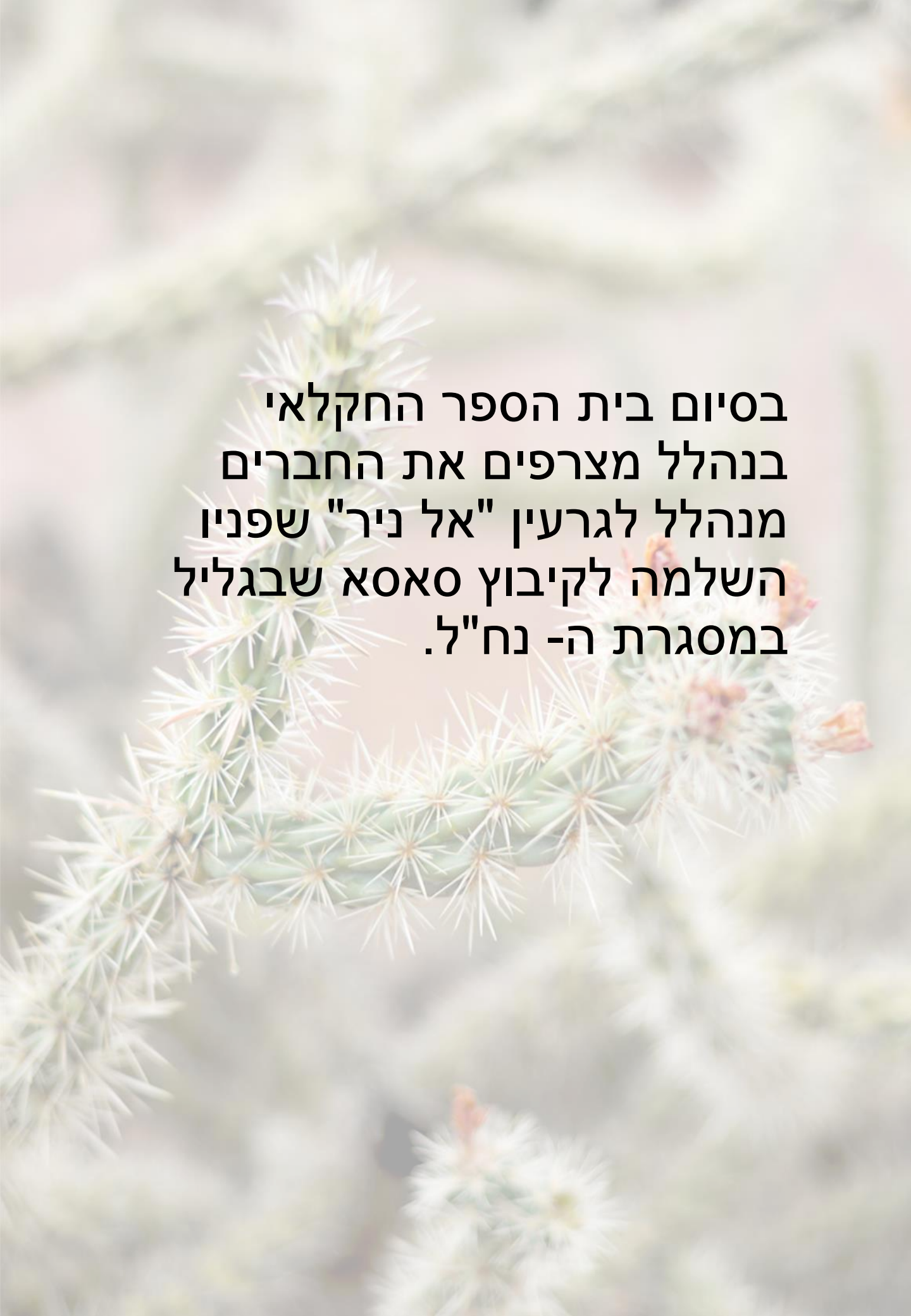

ציור שצייר קמינר כשהיה בן 17

יצחק אהב מאוד לטייל, לגלות
שבילים חדשים, ללמוד על כל
פרח וחיה הנקרית בדרכו, אהב
תוך כדי טיול לנופף לשלום
לפלחים מעברו השני של הגבול.
היה דמות מנהיגה, כריזמטית
שהיה נעים להיות בסביבתה.

בגרות

בסיום בית הספר החקלאי
בנהלל מצרפים את החברים
מנהלל לגרעין "אל ניר" שפניו
השלמה לקיבוץ סאסא שבגליל
במסגרת ה- נח"ל.

יצחק קמינר בתקופת התיכון
בדיר בנהלל

גיוס

יצחק תמיד העריץ את הצבא וראה
בצבא כשליחות, התגייס לנח"ל
(נוער חלוצי לוחם) מתוך אידיאולוגיה
ומתוך אהבה לחלוציות שהייתה
באותה תקופה מושא להערצה,
הנח"ל אפיין את אופיו של יצחק
ושילב את החלוציות ביחד עם
הלוחמה והאידיאל.

במסגרת הנח"ל הוא יוצא
לקורס צניחה ואחר כך
לקורס מכ"ים ובסוף לקורס
קצינים אותו הוא מסיים
בהצטיינות. הרמטכ"ל דאז
חיים לסקוב ז"ל עונד לו את
סיכת המ"מ.

גם בתקופת הצבא הייתה
ניכרת אהבתו אל בעלי
החיים

יצחק לאחר סיום קורס
קצינים

תמיד יצחק היה אומר "הכול חוויות!"
וגם כשהמפקד בקורס מ"כים פקד על כולם
"להוריד את החיוך מהפנים!", יצחק נשאר
עם חיוכו ועם האופטימיות שאפיינה אותו
כל כך..

יצחק הוכיח את עצמו כראוי לשמש
בתפקיד פיקודי, ולכן יצא לקורס
מ"כים (מפקדי כיתות), בסיומו,
המשיך הלאה במסלול הפיקוד
לקורס קצינים, וסיים אותו
בהצטיינות.

יצחק בבה"ד 1

מסדר סיום קורס קציני חי"ר
חיים לסקוב הרמטכ"ל החמישי,
מעניק ליצחק את סיכת המ"מ בסיום
הקורס כחניך מצטיין.

לאחר השירות

סיום קורס הקצינים בהצטיינות יכול היה
לפתוח הרבה דלתות בתחום הצבאי אבל
בקיבוץ מציעים לו תפקיד של מרכז ברכות
הדגים בעמק החולה, ליד קריית שמונה,
שעומדים לאייש מחדש. אחרי לבטים רבים
הוא בוחר בברכות הדגים ומשתחרר מ-
צה"ל בדרגת סגן.

בסאסא הוא מקים את משפחתו ונולדים
ארבעה ילדים – חגית, צמרת, אריק ואורן.
יצחק עושה חייל בגידול הדגים בסאסא
ויחד עם זה הוא מצלם אירועים בקיבוץ,
כל שנה כל משפחה מקבלת תמונה עם
ילדיה שבגרו בשנה.

יצחק גם מצלם אירועים וחגים וכמובן
תפאורה לפורים וזוגות שעומדים להתחתן
הוא גם הופך לאליל הילדים עם קומזיץ
של דגים וסיפורים על גיבורי על שמנצחים
את האויבים.

יצחק וחבריו בבריכות הדגים בקיבוץ

בתאריך 12.6.1961 התחתן עם רוחלה

יצחק עם אשתו וארבעת ילדיו:
חגית, צמרת, אריק ואורן.

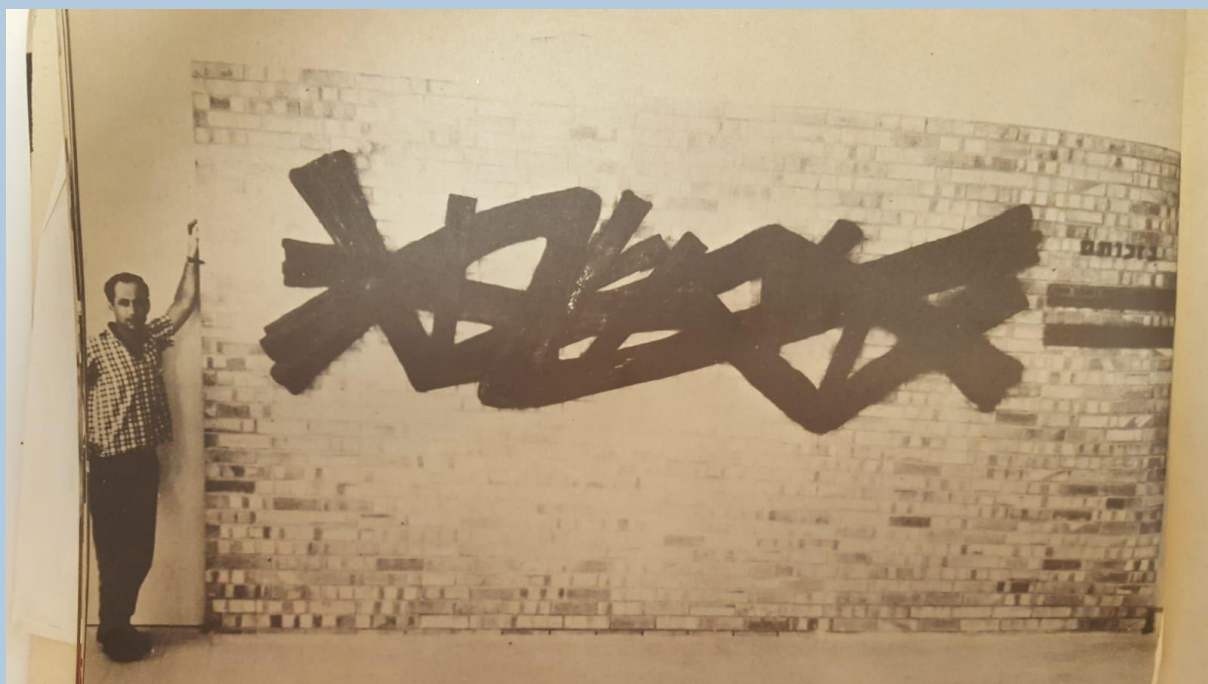

יצחק עם אחיו חיים, אשתו והוריו

קמינר למד במשך שנה בבית הספר
"מכון לאומנות פלסטית בבת ים",
אומנות והמשיך גם לאחר מכן
להתעסק בתחביבו.

קיר הנצחה לנופלים
בבית ספר "דנציגר"
בקרית שמונה

פסל שיצר קמינר מברונזה
נמצא במועדון לחבר בקיבוץ סאסא

פציעתו

במלחמת ששת הימים הוא נלחם
באזור לטרון רמאלה ואחר כך
בצפון רמת הגולן כמ"מ.
ב - יום חמישי 8\2\68 בשרות
מילואים בתקופת המרדפים
בבקעת הירדן הוא נידרש לפזר
מערבים ליד הכפר הערבי עוג'ה.
הוא מקבל לידיו קבוצה של חיילים
משלחים שלא היו מאומנים כחיילי
חי"ר. הוא נדרש לפזר אותם
למערבים. לכן הוא מיקם קרוב את
בסיס המארבים שלו. וכך חוליה
של 7 מחבלים עולה על המארב
שלנו, בחילופי האש נהרג חייל
שלנו ושני חיילים שלנו נפצעו
קשה.

יצחק עולה על הקומנדקר מבקש
מהנהג להדליק אורות מלאים
עומד על המדרגה ברכב ויורה על
המחבלים והורג שנים במכת אש
ראשונה ושלישי שהוא כבר פצוע
ברגליו. החיילים במארב הרגו שני
מחבלים ומחבל נוסף נימצא מת
בנתיב הבריחה שלהם. הבעיה
הייתה שלא היה להם חובש ועד
שהגיעו חובשים מיריחו לקח זמן
רב והוא איבד דם רב. הפצועים
מוטסים בהליקופטר להדסה עין
כרם בירושלים לחדר 9 במחלקה
האורטופדית.

יצחק איבד הרבה דם ולכן במשך 3 ימים הוא מקבל עירויים. במחלקה כדי לעלות את המורל למרות הכאבים והניתוחים שעבר היה חשוב שיהיה שמח וכך החדר היה מקום להופעות של אומנים, שבאו לבדר את הפצועים, הרצאות, צחוקים ובדיחות והרבה שמחה למרות הכאבים. והוקמה סיירת העגלות (כסאות גלגלים) שטיילה בין המחלקות השונות. וכך לאחר חצי שנה 10 ניתוחים יצחק חוזר הביתה על קביים. על חלקו בקרב הוא מקבל את צל"ש הרמטכ"ל ואחר כך את עיטור עוז.

לאות ולעדוֹת

כי 436593 סגן קמיונר יצחק

גילה גבורה
במילוי תפקיד קרבי
תוך חירוף נפש

תאור המעשה

ביום ה' 8 בפברואר 1968 - ליד קנדה באזור יריחי, נהרג בארץ סרטו סוליה. שביתה 7 שבועים. סוליה
החיות נרגו חיל סבחותי האליטה חילים נפצעו. סגן יצחק קמיונר חש למקום התקרית ברובו. במסע
למקום נטרחה עליו אש. תוך נסיקה פתח באש ודג סובל אדרי. קצת טרמבנות תפצע קשה סרגול. בחייו
פצעו ירה ודג סובל שני וסופקי וירה בסובל שליטי. למסך סקי על הכח בסריקת השמט וזק לאחד סגן
הקבר רבית חילים.

על מעשה זה הוענק לו

עיטור העוז

לפי חוק העיטורים בצבא הגנה לישראל תשל-1970

דב אלוף דוד אלעזר
ראש המטה הכללי

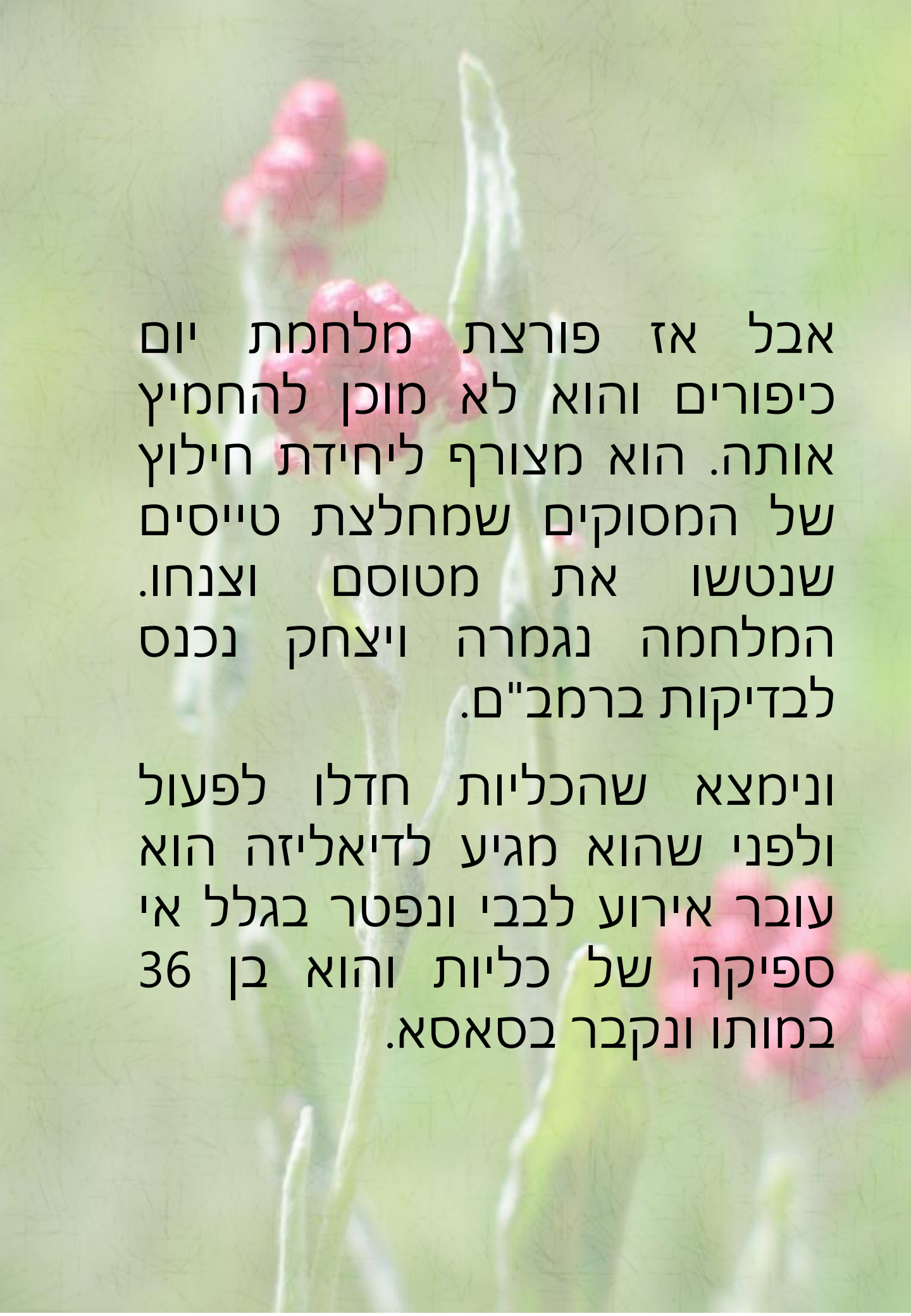

ניסן תשל"ג
אפריל 1973

עמו עוז ותושיה לו
(אחוז י"ג ט"ו)

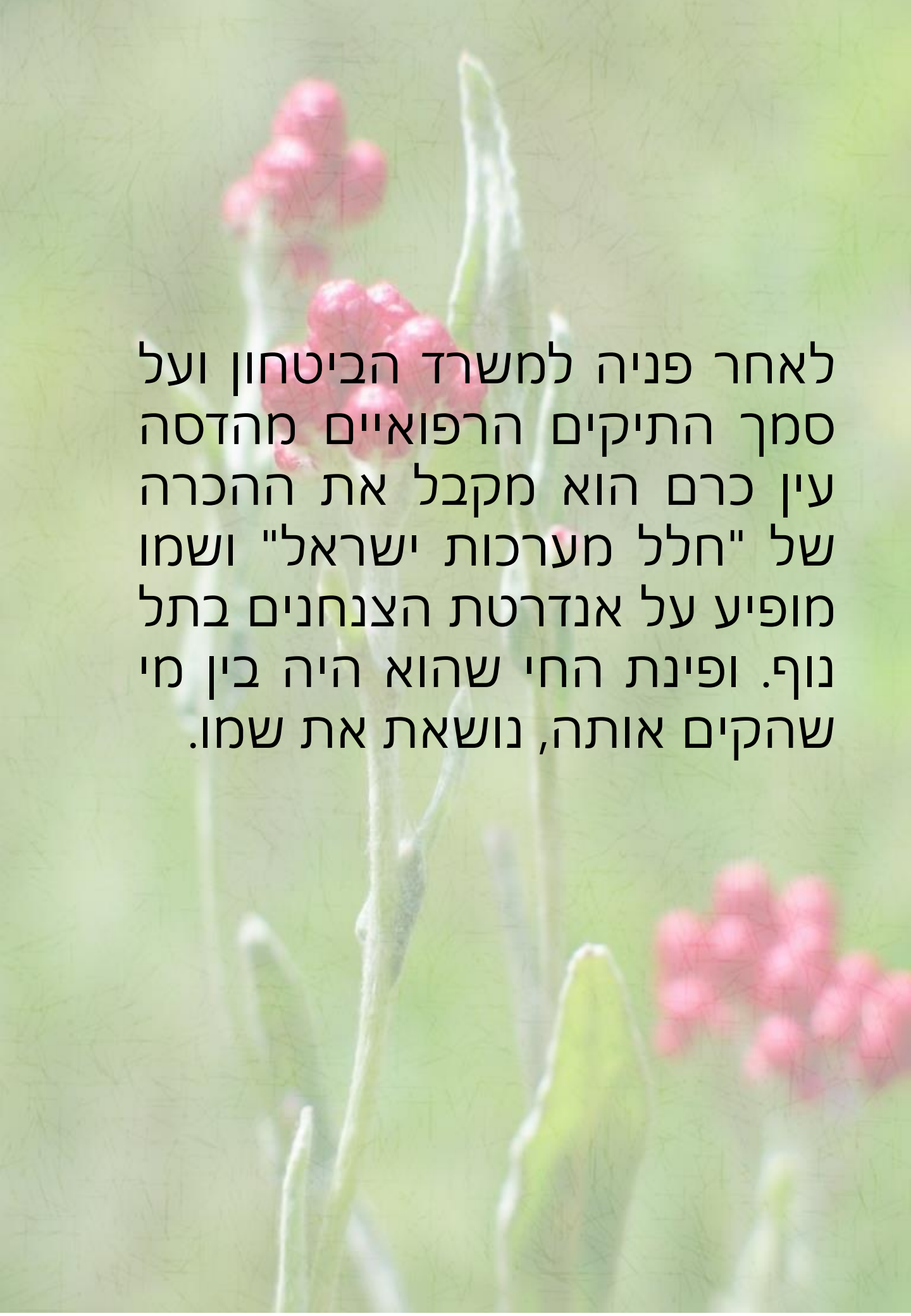
בעקבות גילוי הגבורה, מלבד הצל"ש,
יצחק קיבל על פועלו את עיטור העוז
לאחר מלחמת יום הכיפורים.

בקיבוץ הוא לא יכול לחזור
לבריכות הדגים אז הוא חוזר
לאהבות הישנות שלו צילום
ופיסול. הוא מתקבל כמורה
לפיסול במכללה בתל חי ומקים
מחדש את פינת החי בקיבוץ.
לאחר שהחלים הוא מעלה את
הפרופיל הבריאותי שלו בעזרתו
של רפול ויוצא לקורס מפיי"ם על
קביים. בשלב מסוים בקיבוץ הוא
רוצה לצאת לקורס צלילה
ובבדיקות נימצא שיש לו לחץ דם
גבוה.

אבל אז פורצת מלחמת יום
כיפורים והוא לא מוכן להחמיץ
אותה. הוא מצורף ליחידת חילוץ
של המסוקים שמחלצת טייסים
שנטשו את מטוסם וצנחו.
המלחמה נגמרה ויצחק נכנס
לבדיקות ברמב"ם.

ונימצא שהכליות חדלו לפעול
ולפני שהוא מגיע לדיאליזה הוא
עובר אירוע לבבי ונפטר בגלל אי
ספיקה של כליות והוא בן 36
במותו ונקבר בסאסא.

לאחר פניה למשרד הביטחון ועל
סמך התיקים הרפואיים מהדסה
עין כרם הוא מקבל את ההכרה
של "חלל מערכות ישראל" ושמו
מופיע על אנדרטת הצנחנים בתל
נוף. ופינת החי שהוא היה בין מי
שהקים אותה, נושאת את שמו.

אני רואה את דמותו של קמינר נעול נעלי צנחנים. תמונה זו
מזכירה לי עד כמה אני ואחרים בעלי חוב לקמינר.
היתה בו תמימות, והיה בו פאתוס. שתי תכונות ההולכות
ונעלמות, לצערנו, מן העולם שלנו. חומר של גיבורים מרכב בהרבה
מתמימות ופאתוס — זו עובדה.
כשאמרו ואמרנו שצנחנים לא עוזבים חברים בשעת צרה, היתה
זו סיסמא. יש הרבה סיסמאות ויש עוד סיסמא.
מדי פעם קמים תמימים ואנשים עם פאתוס, ואת הסיסמאות
הללו הופכים למציאות. זה קרה גם ליצחק.
אני זוכר פשוט את הלילה בבקעת הירדן. אני זוכר את הצרורות
באויר ואת הכדורים הזוהרים, וקמינר במכונית משא דוהר בכל
המהירות לקבוצה שנתקלה במארב. היה שם הרוג ושני פצועים
והיה צורך לחלץ אותם. פשוט — עם המשאית עלה מול האש. וזה
פתאום רגע, מה שאנחנו קוראים: רגע של אמת, ואנחנו רואים איך
סיסמאות נהפכות לאמת, והאמת הזאת מוליכה אנשים קדימה.
אין, אין דברים אחרים, כל השאר זה סיפורים.
אני רוצה לסיים באמירה הנראית לי ברוחו של קמינר:
בשם כל הצנחנים כולם, אני אומר: הצנחנים מצדיעים לקמינר.
ואני אומר זאת — כי זה ככה.

אלישע שלם
דברים ביום ה-30.

מתוך דברים שנשא אלישע שלם ביום ה-30
ליצחק ז"ל "הפך את הסיסמאות למציאות!"

5 אנשי צה"ל צויינו לשבח על אומץ לב בקרבות עם מחבלים

מאת כתב צבאי

הרמטכ"ל, רביאלוף חיים בר-לב, העניק אתמול ציונים לשבח לארבעה קצינים ולדברמוראי, שגילו אומץ לב בקרבות עם מחבלים. שלושה מהם קיבלו את הצל"ש ואלקס בפשיטת צה"ל בכראמה.

הנאמר

הרמטכ"ל מרים כוס עם החיילים. מימין נראים טרו ליפקין, סגן קמינר ורבי"ט מלצר. משמאל - דר פרלמן.

סגן יצחק קמינר ואפרע לסקס כשרגלו נתונה בננס והוא נשע על קביו. בניגוד לשאר מקבלי הצל"שים, שניגשו אל הרמטכ"ל בזה אחר זה כדי לקבל מיד את תעודת הציון לשבח, ניגש הרמט"ל אליו והעניק לו את התעודה.

בקת חרובת

רבי"ט יחזקאל מלצר מקיבוץ נח"שון ספק ב"ד 13 בפברואר אל מארב צפונית לגשר עבדאללה. בשעה 8.15 לערך הבחין בכניסת מחב

בטקס, שנערך בלשכת הרמטכ"ל, צויינו לשבח טרו אמנון ליפקין, רבימוראי יחזקאל מלצר, סג"מ גד מנלה, טרו דר" אשד-פרלמן וסגן יצחק קמינר.

סגן גד מנלה יצא בעת פשיטת כראמה בוחלים למשור אליו אש איב, כדי לאפשר לכוותיונו לאתר את מקורות האש של האויב. כן הילץ פצועים בהיותו תחת אש עזה וריצפה.

טרו דר" אשד פרלמן ממשרד הנגב, ששימש קצין רפואה בפשיטת כראמה, נסק במינוי פצועים בש"ח מה שהיה נחל לאש ארטילרית, אש גנרמקום ומקלעים. תוך כדי טיפול בפצועים נפצע בעצמו וידו נקטעה.

טרו אמנון ליפקין ספק בפשיטת כראמה על כוח שנקלע לשטח מר"כא אש סנקים ארטיילרית של ה"אויב. הוא המשיך בלחימה ובח"ר לוח נפגעים באומץ ובקור"רוח.

סגן יצחק קמינר מקיבוץ סאטא חש ב"ח בפברואר השנה למסום חקירת עם מחבלים, ליד עוגיה ב"אזור יריחו. במקום נתקל מארב של צה"ל בוחלית מחבלים שמב"ה שבעה אנשים. בחלופי היריות נהרג חייל צה"ל ושלושה חיילים נפצעו. סגן יצחק קמינר חש למ"קום התקרית סרכבו, בהנישו למ"קט. נפתחה עליו אש, תוך כדי נסיעה שחב באש והרג חבלן אחד. קפץ שאמכונית ונפצע קשה ברגלו. בהיותו פצוע ירה והרג חבלן שני והוסיף לירות במחבל שלישי. לב"י סוף סקר על הכוח בסיקת השטח ורק לאחר"סכן הועבר לבית"החור"לים.

ליום המתקומת לעברו. לפי מקורות פתחו אנשי המארב באשם והסתערו על האויב. תוך כדי פעולה זו נהרג חייל צה"ל וחיהל אחר נפצע. רבי"ט אורי"ט מלצר-ממשיך בהתקרות לאחר שכלתה התמוזשה בתח"ר מקלע שילו. חסס רובה של אחד המחבלים, והרג בו שלושה מחבלים, ואת הרביעו חיסל בקת הרובה. ל"אחר שהרובה חדל לפעול, בתקרית זו נהרגו שמונה מחבלני האויב.

בשונה אל מקבלי הצל"שים אמר הרמטכ"ל, כי הם צוינו על מעשים שהיו מעל ומעבר לתובתם. הרמטכ"ל איחל לכולנו, שיהיו לנו עוד חבורה כאלה.

בשיחה שתנהלה לאחר"סכן, ש"אל הרמטכ"ל את כל אחד ממקבלי הצל"שים על פגיעיהם למעשה הנ"ב. ברובה, ברובי ותשובה שלהם הת"בר, כי איש מהם לא ראה בכך דבר יוצא מן הרגיל ולא היה יכול לציון, מה הניע אותו לכך.

רביאלוף בר-לב נמרד ממקבלי הצל"שים, בהעידו להם בחיור, כי "צל"ש אשד לקבל גם עוד פעם".

תיאור הקרב בעיתון בתוספת תמונה בהענקת הצל"ש על מעשהו בקרב

אני פגשתי את קמינר בבקעה. הוא היה קצין במילואים, ואני קצין בכיר יותר – בקבע. הכרתי אותו היטב, אך ידידות של ממש נוצרה בינינו רק אחרי מלחמת ששת הימים.

באותה תקופה יצא קמינר בראש יחידה למארב. היתה התקלות במחבלים. קמינר נפצע בשתי רגליו והמשיך לפקד על הכוח, עד שנהרג אחרון המחבלים.

על גבורתו בקרב זה קיבל צל"ש.

יחד עם זאת, בגלל נכותו, היה ברור שלא יוכל לצנוח יותר ובהתאם לשגרה הצבאית נשלח לו לבית החולים מכתב שחרור ותודה מצה"ל.

אני חושב את קמינר לאידיאליסט בנפש. הוא אהב את הצבא, ולא האמין שאין לו יותר מה לעשות בחיל הצנחנים.

הוא הגיע באותה תקופה אלי, תוך מאמץ בלתי פוסק לשוב לשרת בחיל הצנחנים.

התרשמתי מאד מאי־ההשלמה שלו עם השחרור. החזרנו אותו לצבא לתפקיד שאינו מחייב צניחה ממש.

פגשתי בו אחר כך הרבה פעמים. הוא היה מגיע אלי למחנה הצבאי, מדי פעם. לעתים ביקר אותי בביתי.

כתב לי הרבה מכתבים. בדרך כלל על נושאים ציבוריים כלליים, ובתקופה האחרונה על בעיות בגבול חלבון.

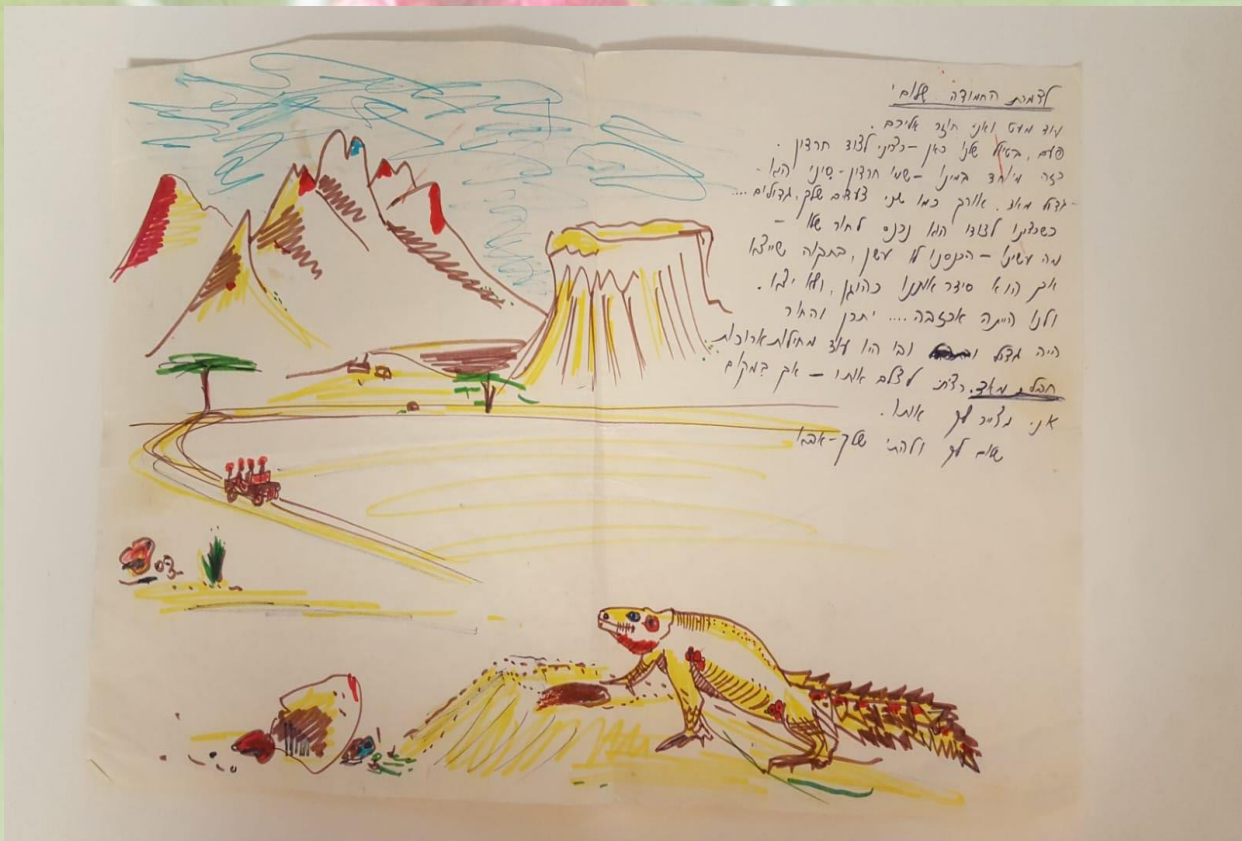
לדעתי, חזרתו לצבא, השתלבותו המחודשת במערך – שיקמה אותו. הפכה אותו לאיש אחר.

אלוף רפאל איתן
(רפול)

המכתב של רפאל איתן (רפול)

בבית החולים הדסה, אחרי
הפציעה. ביקור של אשת הנשיא -
רחל שזר.

מכתב עם ציור, שכתב קמינר
לביתו צמרת

יצחק קמינר בבית החולים, לאחר
הפציעה אם בתו חגית

הנצחתו

אנדרטת הצנחנים כביש גדרה-
צומת בי"ן

המשק החי לזכרו בקיבוץ סאסא

פינת זיכרון לנופלים מבית ספר
התומר עכו

אנדרטה לזכר הנופלים
מבית הספר התיכון נהלל

בית יד לבנים עכו

יד לנופלים בני התנועה הקיבוצית
יערות מנשה (משמר העמק)

בהערכה רבה,

רבקה, אסתר, אורית ושירה, תלמידות

בבית הספר "סגולה" קריית מוצקין.

לוי לי - סטודנטית מלווה.